

Burcea Eliza Emanuela spune despre ea însăși că-i scriitoare. Eu mă cam îndoiesc că are vreo legătură cu această rarismă calitate. Contemporaneitatea a scăpat de frâiele autocenzurii și atunci își permite orice: să cânte, să se autodeclare scriitoare, să danseze, să picteze, să „politicheze”, să „ministrească”, să dea sfaturi și să se priceapă, mai general vorbind, la orice.

Sunt niște poezii publicate pe www.ecreator.ro pe care le-am citit și am rămas perplex! Nu harul poetic m-a lăsat fără cuvinte (după cum vedeți mi-am revenit între timp), ci scandaloașa lipsă a celor mai elementare norme de scriere corectă în limba română pe care le-am întâlnit în versurile (oricum slabe) ale autoarei.

Burcea Eliza Emanuela scrie pe site-ul mai înainte pomenit o poezie cu titlul care m-a făcut atent la mai multe „urme” lăuate în spațiul virtual de poeta care nu știe să scrie corect românește. Întristat, aflu că poezia se numește

„Ce aş dori”

Nu știu ce dorește Eliza, dar eu aş dori (cu un singur „i”) să nu se mai confeseze în halul ăsta...Degeaba...Dau mai departe de versurile care m-au convins că nu pot să trec nepăsător peste schimonosirea limbii române.

*„Ești zâmbetul vieții mele/Întregul meu sens de a **trăi**”*

Sigur, e normal ca fiecare să-și găsească un sens în viață, sau dacă nu și-l găsește pe al său, e bine de împrumutat de la ființa iubită, care poate, în mod indubitabil, să ne dea întregul sens de a trăi (cu un singur „i”!)

Altă poezie(?), altă

„Durere”

Pentru că e greu când nu te înveți minte și scrii ceva care dă bătăi de cap și celor obișnuiți în descifrarea cuvintelor cu sensuri ascunse, cum par a fi cele din întregul vers subliniat:

Nu m-am învățat eu minte, / Că bărbatul te vă minte / Și îți v-a spune povești

Cum va (fără liniuța despărțitoare) spune povești cine a scris asemenea versuri nici nu vreau să mă gândesc. N-aș vrea să mă apuce o durere chiar mai mare decât cea provocată de bărbatul care te - sau vă? – (va) minți.

Pentru cei care mai cred că oricine poate deveni scriitor, mai „vânez” câteva greșeli nepermise găsite prin versurile aceleiași autoare, fără a mai preciza titlurile.

„Și legănat să uit de toate, / Nu mă trezii te rog,”

Ba mai bine s-ar trezi (cu un singur „i”)!

Dragoste și ură. Ură și dragoste. Și „ioc” (cum zic și turcii) scriere corectă...

Nu îl pot ierta, îl urăsc... / lubindul în ascuns.

lubindu-l la vedere sau în ascuns, nu prea contează când e atât de greu să scrii corect... Poate suferința că nu poți scrie elementare cuvinte fără greșeli poate fi mai mare decât o dragoste năpăstărită cu cel drag!

Se poate trece la măsuri extreme chiar de la intrare. La intrarea în normalitate...

„Zăvorul trag ca tu/În ea nicicând să nu mai intrii”

Când intri (cu un singur „i”) cu asemenea lipsuri de exprimare corectă, e bine ca cineva să tragă zăvorul și să nu permită accesul, pentru că nu orice român se naște poet, deși o vorbă spune asta...

Alte versuri, același autor(?)...”Leoaică fană, iubirea” a lui Nichita Stănescu a ajuns o măștoagă dornică de dragoste care ar face totul

„Pentru a putea iubii/Și acum, și mâine/”

Bine că se poate iubi (cu un singur „i”) mai ușor decât se poate compune o poezie. Pentru unii, mai simplă-i calea poeziei decât cea a iubirii. Patetic, ni se comunică în versuri(?):

„Si atunci voi iubii

□ Sunt doar un biet muritor/Smulgel iubite din mine/Să pot trăii liniștită”

Mulți dintre noi vor iubi (cu un singur „i”) limba română, fără a fi vreunul nemuritor. Am vrea ca Eliza să poată trăi (cu un singur „i”), dar iertată să-mi fie amnezia, nu mai știu ce trebuie să se înfăptuiască prin imperativul s mulge-l (scris acum corect cu liniuța despărțitoare) pentru a trăi (cu un „i”) liniștită toată lumea.

Autoarea se simte atrasă în hăul (creator!) și cere ajutor:

„**Salvează-mă** te rog./Din abisul adânc”

Ceva asemănător, dar nicidecum identic, ar spune și gramatica românească: salvează-mă (cu liniuța despărțitoare care-i separă pe cei care știu de cei care nu știu!)

Dacă-i dragoste, nu poate fi decât pentru cineva cu doi ochi albaștri (cu un singur „i”). Ce melancolie îl poate apuca pe cititor când dă de versurile:

„Au existat în viața mea / Doi ochi **albaștrii** / O poveste tristă. / Cât te pot **iubi**”

Când dragostea e așa de mare, nemaîncăpând în inimă, iese direct pe ecranul calculatorului, ușurată de angoasa gândului... gândit.

„Când mă gândesc la tine/Și cum mă pierd.../Nu pot să gândesc/Nu vreau, să gândesc,
□ Pur și simplu te iubesc/Știi că eu te iubesc./Te iubesc...”

Sper că versurile se adresează unei ființe iubite, nu limbii materne!

De fapt, nici cine pe cine iubește nu-i destul de clar, pentru că am înfalnit de multe ori exprimări...masculine, de genul:

„Este greu să vorbesc/Când sunt îndrăgostiți□

Poate nu mai însemn/Nimic pentru tine,/Dar tu vei fi întotdeauna/Specială pentru mine.

Și când nu voi mai fi/Decât un pumn de țărână.”

Ce bine e că poeta(?) e bine, noi suntem bine și să ne vedem cu bine într-o lume plină de bine, sau, poetic(?) spus,

„Așa că mi-e bine./Mi-e bine doar/Când sunt lângă tine,/Așa că mi-e bine.

□ Mi-e bine doar când/Te iubesc pe tine,/Așa că mi-e bine.”

Nouă nu ne-a fost deloc bine când am citit așa „interesante” așa-zise versuri scrise de Burcea Eliza Emanuela, care despre ea însăși spune că

*„Sunt născută pe 28 **iunie** 1974.Am **înveput** să scriu din clasa a **7 a** ,dar de publicat am început în urmă cu doar 3 ani.”*